

щѣше съвмѣстно да дѣйствува противъ отряда на Реуфъ Паша — т. е. противъ тоя отрядъ, съ който два дня се глѣдахме отъ далеко.

Нашето днесъ отстъпване бѣ станало подъ критието на 3-я дружина. Когато отряда бѣше миналъ отъ боевий и резервенъ въ походенъ порядъкъ изотзадъ се раздадоха нѣколко залпа, съпровождани отъ участенъ огънь отъ стрѣлковата верига. Още когато отряда започна да отстъпва, у противника се забѣлѣзваше силно движение на кавалерия — Черкези, която кавалерия сега се бѣ хвърлила на 3-я дружина, на ариергардната рота. Но командира на ротата, храбрый капитанъ Теодоровъ посрѣщна Черкезитѣ както трѣбваше: тѣ оставиха на мѣстото много убити и ранени и отстъпиха въ пѣленъ безпорядкъ. Отъ наша страна имаше 6 челоѣка ранени, двама отъ които легко, така щото останаха въ строя, и единъ убитъ. Убития бѣше опълченеца Димитръ Малиновъ. Малиновъ бѣше първия отъ опълчението, който геройски пролѣ кръвта си за свободата на отечеството си.

— Вѣчна ти память, народний поборниче, казаха опълченцитѣ и се кръстиха, като се научиха за смъртта на Малинова.

Говореше се, че билъ убитъ и единъ офицеръ, но това обстоятелство азъ не можихъ да провѣря.

Понесоха раненитѣ и убития опълченецъ. Раненитѣ бѣха блѣдни, но отъ съзнанието, че бѣха си изпълнили честно дълга къмъ отечеството, бѣха весели и засмѣни, при всичко, че испытваха страшна болка.

Дружинния командиръ ми заповѣда да ида напрѣдъ въ града и помѣстя раненитѣ въ болницата, а за убития да приготвя всичко за погребението му, което щѣше да стане на слѣдующия день съ всичкитѣ войнски почести. Но на горкия Малиновъ не му било сждено, да му се отдадѣтъ заслуженитѣ войнски почести!

Бѣше започнало да се мръква, когато пристигнахъ въ града, въ който владѣеше мъртва тишина. Улицитѣ почти пусти. Малцината хора, които срѣщахъ, бѣха исплашени.